

**Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Albertus Willebrandt/ U.I.D.
... Ad Exequias Quas ... luveni Johanni Schonero, Moestissimi Agnati & amici
Hodie ... paratas cupiunt. Omnes Academiae Cives ... invitat**

Rostochii: Kilius, 1660

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn777425718>

Druck Freier Zugang

Willebrandt, A.,

in

J. S c h ö n e r .

Rost. 1660.

30.

PROGRAMMA
Quò
RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
ALBERTUS Willebrandt / U.J.D.
Cort. Prof. & Ducal. Consist. Asseffor,

AD
EXEQVIAS

Quas

Eximio, Præstantissimog, Juveni

JOHANNI
SCHÖNERO,

Mœstissimi Agnati & amici

Hodiè circa horam primam, in templo
Jacobæo paratas cupiunt.

Omnes Academiae Cives, offi-
ciosè atquè sedulò invitat.

ROSTOCHII,
Typis Hæredum NICOLAI KILII, Acad. Typ. 1660.

RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
ALBERTUS Willebrand/ U.J.D.

Non ut diu, sed ut satis vivamus curandum est. Sat prolixa vita est si plena est. Impletur autem, quum quis sua voluntate in divinam plenissime transit, & quantulumcunq; temporis, quod datur, optime impendit. Quid illum Octuaginta anni juvant, quos in flagitiis, in socordia turpiter traduxit? Non vixit iste, sed commoratus est. Nec sero mortuus est, sed diu: Nam cum imprudentia ac impietate vivere, non tam est male vivere, quam diu mori. Sed inquires? octuaginta annis vixit. Interest, mortem ejus, ex quo die numeres. Alius viridis,

viridis, & nondum in medio cursu raptus est, sed officiis boni hominis, pietissimiq; Christiani defunctus fuit; & sic, licet ætas imperfecta fuerit, vitam tamen perfectam fuisse, quis dubitet? Ille alter Octuaginta, nonaginta, vel etiam centum & plures numeraverit annos, certè tot annis non vixit, sed fuit; nisi forsan eum sic vixisse affirmes, uti arbores vivere, vitamq; suam vel in seculum extendere dicuntur. Actū, & virtutum exercitiis, vita, (juxta sapientes) est metienda, non tempore. Quemadmodum quippè, in minore corporis habitu, potest homo esse perfectus; sic & in minore temporis modo, potest esse vita perfectissima. Et bonum non est in temporis diuturnitate, sed in virtute; Quam diu sis, alienum; quam diu probus, integerq; Christianus fueris, hoc tuum est. Prædicemus itaque & in numero feliciū reponamus, Præstantissimum atque Eximium

mium Juvenem JOHANNEM SCHÖNERUM, qui quod vitæ habuit benè collocavit; qui non fuit in hâc vitâ, sed vixit; vixit ad immortalitatem satis, & in hoc unicum, per brevè licet tempus, impensissimè incubuit, nè ignobile ævum, per vitia varia emetiretur; ut vitam ageret, non ut præterveheretur. Natus ille fuit honestissimis atq; integerrimis Majoribus ac parentibus, Anno 1642. die 14. Februarii, inter duodecimam & primam noctis horam; & quidem in Civitate, Stralsundensi, Patre nimirum Excellentissimo, Experientissimo, DN. JOHANNESCHÖNERO, Doctore Medicinæ, & Academiæ Gryphisvaldensis Professore celeberrimo, Sereniss. Regiæ Majestatis Sveciæ, apud Pomeranicū Statum atq; Exercitum Medico. Matre verò, adhuc superstite, ELISABETHA von Stätten; foeminei sexû decore primariô. Avus paternus illi fuit MARTINUS SCHÖNERUS Medicinæ

dìcinæ Doctor, Serenissimæ Reginæ Angliæ olim medicus præclarissimus. Avia autē paterna, Nobilissima & egregia mulier, **LUCRETIA Bethans**. Aviū Maternū agnovit **Arend von Stätten** / Civem atq; holoserici, in Civitate Gryphisvvaldensi, negotiatorē primarium. Avia verò Maternam, **ILSABE Papcken** / Matronam ingenuæ integritatis. Et tam honestis verò clarisq; prodijens, piē hic defunctus Juvenis, Majoribus, mox per lavacrum regenerationis, **CHRISTI Jesu** membris associatus, summāq; curā ac sollicitudine Parentum educatus, ab ipsis incunabulis, pietate, ac accedente paulò maturiore ætate, bonis literis, tum in publicā scholā, tum sub privatis præceptoribus, imbutus fuit, sedulamq; ipsismet operam, in parentum conspectu, navavit. Et cum non alium finem studiorum suorum sibi proposuerit, quā ut ipsā non invita fortunā, **DEO** auspice, placidō quodam

dam virtutum occurſu, patriæ uſui, Orbi honori,
parentibus atque amicis auxilio eſſe poſſet; ad hoc
Antiquiſſimum ac Nobiliſſimum Sapientiæ ac Vir-
tutum Emporium, jūſſu voluntatequē paren-
tum, ſemet, antè tempus aliquot contulit. Inquō
per unius ſemè anni ſpaciū, tantā hone-
ſtate ac probitate vitam traduxit, ut nullam
tum Magiſtratui, tum ſibi æqualibus, tum aliis,
creaverit unquam moleſtiam. Non bacheia in
hacce noſtrâ Univerſitate, ſed Lyceja, non Mar-
rem ſed artes, non Venerem ſed Muſas & Grati-
as enixè, omni viti-orum cohorte, poſt ſe, longo in-
tervallo relictâ, ſectatus fuit, ita ut ad ſolidam bre-
vi aſſurrexiſſet gloriâ, patriæq; ſummo gaudiò, Pa-
rentibus & amicis ornamento & voluptati fuiſſet,
ſi ſavâ mors, tam properò ic-
tu, eum è numero vi-
ventium non ſuſtulſſet. Verum nolens DEUS
OPTIMUS & SAPIENTISSIMUS, hunc pium juvenem
diutius, in hoc calamitoſo, totque flagitiis reſerto
mundo commorari, malensque ipſummet, veræ
illius, æternæ, ac jucundiſſimæ vitæ, inter beatiſ-
ſimos ſpiritus participē reddere; ab ardentiffimâ
Febri primâ die, præterlapſi hoc Anno, Julii, eundē
corripī, clementiſſimè permīſit. Cujus vehemen-
tia, cū nec ſalutarib9 remediis, ab Excellentis. Dn.
D. CASPARO MARCHIO, Med. Doctore & Pro-
feſſore ſuppeditatis, cedere omninò nollet; pro-
biſſimus

bissimushic Juvenis, die is, sui lethalis morbi, postquam antehac præviâ devotissimâ peccatorum suorum confessione, eorundem absolutionem, à Reverendo VERBI DEI MINISTRO. DN. M. HENRICO MÜLLERO, ad Divæ Virginis Templum Ecclesiaste, Collegâque nostro delicto recepisset, ab illoque ipso, pretiosissimò & sacrosanctò Salvatoris nostri, Corpore & sanguine cibatus fuisset; placidissimè, ut mors somno simillima videretur, animam exhalavit, atquè solutâ hac corporis compage, vitam illam æviter nam, atquè ineffabilibus plenam deliciis auspicatus, sempiternæ atque jucundissimæ Cœlestium consuetudini semet immiscuit. At quæres quot annorum explevit ætatem? explevit fermè vivendo Octodecem annos ac septendecem hebdomadas. Sed quid quæris quam diu vixerit? vixit, transivit sæcula, & se in memoriam dedit. Vixit amplissimum vitæ spatium quia usque ad veram sapientiam vixit. Et in vitâ & in morte, voluit quod vult Deus; quæ est vera sapientiâ; qui què ad illam perveniunt, quando cunquè moriantur, attingunt non longissimum finem, sed maximum. E quorum numero fuit Optimæ Indolis SCHÖNERUS, non quidem quod plurimum, sed quod, modestè, castè, temperanter, comiter, sanctè què vixerit, meritò commendandus. Cujus exuviæ telluri relictæ, cum hodie,

diè, ad horam primam, efferri ad tumulum, in Aede
D. Jacobo sacrâ præparatum debeant, Vos Cives
Academiæ, officiosè ac amanter invito, ut illas co-
mitari, supremumquè eis officiû humanitatis Chri-
stianæ, vestrò frequentî confluxu exhibeatis. Et in-
terim ipsimet mecum, religiosâ mente perpenda-
tis, Humanæ Vitæ prologum esse, Nasci. Narrationem
DOLERE. Epilogum MORI. Cogitetis
Orationis hujus lumina esse gemitus & fletus, aut
gaudiû fletu dêterius. Hoc deniq; omnes agamus,
singulas scilicet horas amplectamur, tanquam
hodiè morituri; sic vitæ nostræ narrationem
tractemus, tanquam statim peroraturi.

*Quippe dum differtur vitâ,
transit.*

P. P. sub sigillo Rectoratus die 29. Augusti
A. D. 1660.

Conventus fiet hodiè horâ primâ in
Templo Divi Jacobi.

the scale towards document